

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoCsp/32/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2215202503
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2215202503.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Daši Kontríkovej a JUDr. Ľubice Bundzelovej v spore žalobkyne: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: L. C., narodená XX. T. XXXX, trvalý pobyt G., o X.XXX,XX eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 22. mája 2018, č. k. 7C/110/2015-62, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej (II.) a v časti náhrady trov konania (III.) **r u š í a v e c v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu 4.992,50 eur, úrok z úveru vo výške 304,32 eur, úrok z omeškania 4,58 eur, úrok z omeškania vo výške 7 % ročne zo sumy 5.296,82 eur od 4. apríla 2012 do zaplataenia, poplatok vo výške 60 eur (I.) a vo zvyšku žalobu zamietol (II.). O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 18,06 % (III.). Rozhodnutie odôvodnil ust. § 1 ods. 2, § 2, § 9 ods. 1, 2, 6, § 10 ods. 1 ZoSÚ (zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov do 12.9.2011), § 53 ods. 9, § 517 ods. 1, 2, § 565 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov. Vecne zdôvodnil uzavretou zmluvou o spotrebiteľskom úvere dňa 12. septembra 2011, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 5.000 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať mesačnými splátkami riadne a včas. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetná zmluva obsahuje všetky obligatórne obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ZoSÚ. V dôsledku neplnenia zmluvných povinností žalovanou riadne a včas, dostala sa s plnením do omeškania. Žalovaná nároky žalobkyne nespochybnila, avšak súd dospel k záveru, že časť nároku žalobkyne na zaplataenie úrokov z úveru po jeho zosplatení je nedôvodná. Poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) sp. zn. IV. ÚS 476/2012 v zmysle ktorého bol považovaný za ústavne akceptovateľný výklad, že po zosplatení úveru nastupuje režim platenia úrokov z omeškania, nie však úrokov z úveru. Úrok z úveru bol zmluvne dohodnutý stranami konania do konečnej splatnosti úveru. Došlo však k predčasnej splatnosti dlhu dňom 3. apríla 2012, od ktorej doby prislúchal žalobkyni nárok len na zaplataenie úrokov z omeškania. Inak by na ťarchu spotrebiteľa, podľa názoru súdu prvej inštancie, dochádzalo k jeho dvojnásobnému zaťažaniu (úrokmi z úveru a súčasne úrokmi z omeškania), majúce za následok značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Súd prvej inštancie preto vyhovel žalobe v časti o zaplataenie sumy 4.992,50 eur s úrokom z úveru 304,2 eur, úrokom z omeškania 4,58 eur, úrokom z omeškania vo výške 7 % ročne zo sumy 5.296,82 eur od 4. apríla 2012 do zaplataenia, poplatku vo výške 60 eur, kvalifikujúc uvedené nároky ako preukázané a nesporné. V zostávajúcej časti žalobu zamietol. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP (Civilný sporový poriadok č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov). Žalobkyňa bola v spore

úspešná v rozsahu 59,03 % a žalovaná v rozsahu 40,97 %, v dôsledku čoho vznikol nárok na náhradu trov žalobkyni v rozsahu 18,06 % (celkový nárok žalobkyne predstavoval 12.937,38 eur, pričom zmluvné úroky a úroky z omeškania boli vypočítane ku dňu vyhlásenia rozsudku, teda úspech žalovanej v časti zamietnutých úrokov z úveru po zosplatnení predstavoval 5.300,53 eur). O výške náhrady trov konania malo byť rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia.

2. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcej časti vo veci samej podala včas odvolanie žalobkyňa, navrhujúc jeho zmenu vyhovením žalobe v plnom rozsahu. Odvolanie odôvodnila nesprávnym právnym posúdením veci. Žalobkyňa má za to, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov do ich vrátenia, aj po predčasnom zosplatnení dlhu. Podľa odbornej literatúry (komentár IURA EDITION) povinnosť dlžníka platiť úrok trvá až do doby vrátenia úveru. Vzhľadom na dispozitívnosť zákonného ustanovenia, strany si môžu v zmluve vznik a zánik povinnosti platiť úroky (t. j. dobu počas ktorej má dlžník platiť úroky) dojednať odchyľne. Pri omeškaní s vrátením peňažných prostriedkov má veriteľ nárok na úrok z úveru a úrok z omeškania, právna úprava ktorých je podporná, a preto je rozhodujúca dohoda strán. Žalobkyňa na podporu svojej argumentácie poukázala na rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 11Co/12/2017, podľa záverov ktorého ak zmluva neobsahuje dohodu o úroku odlišnú od zákona, platí ust. § 497 ObZ (Obchodný zákonník č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov). Obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úrok z úveru je nárok, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka. Žalobkyňa poukázala aj na ust. § 506 Obchodného zákonníka, upravujúceho špecifický prípad odstúpenia od zmluvy veriteľom pri omeškaní dlžníka. Žalobkyňa označila aj ďalšie rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 43Co/23/2017. Pojem odplaty za dojednanie záväzku poskytnúť úver je potrebné odlišiť od úrokov z úveru upravených v ust. § 502 Obchodného zákonníka. Na zaplatenie úrokov z úveru dohodnutých podľa § 502 Obchodného zákonníka má právo každý veriteľ, ktorý uzavrel písomne zmluvu o úveru a na základe ktorej úver skutočne dlžníkovi na jeho žiadosť poskytol, a to do splatnosti úveru. Úrok z úveru je cena za používanie poskytnutých prostriedkov, preto dlžník má povinnosť platiť tento úrok za skutočnú dobu ich používania. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 59/98 je možné aplikovať výkladom, že pokiaľ žalobca ako veriteľ odstúpil od zmluvy o úvere tým, že vyhlásil predčasnú splatnosť úveru, pretože dlžník nesplácal úver riadne a včas, má právo na účtovanie úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania tzv. sankčných úrokov v zákonnej alebo dohodnutej výške až do splatenia celej poskytnutej sumy, vrátane úrokov z úveru, pretože sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vychádzalo z právneho stavu v čase, keď výška úrokov z omeškania nebola zákonom limitovaná. Rozhodovacia prax aj odborná literatúra je potom jednotná v tom, že úroky dohodnuté pri poskytnutí pôžičky alebo úveru predstavujú odmenu za používanie požičanej istiny. Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 8Co/193/2017 Obchodný zákonník ako ani ZoSÚ neupravuje povinnosť dlžníka platiť úroky popri úrokoch z omeškania, ale ani nevylučuje dohodu účastníkov úverovej zmluvy, o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do jeho splatenia. Využitie práva veriteľa na zosplatnenie mení len splatnosť úveru, t. j. peňazí, nie ich cenu vyjadrenú v úroku a nemôže samo o sebe veriteľovi privodiť zhoršenie a dlžníkovi len pretože je spotrebiteľom, zlepšenie jeho práv. Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 7Co/366/2017 zmluvné úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy, predstavujú cenu úveru a dlžník je povinný ich platiť od okamihu reálneho poskytnutia peňazí až do okamihu ich reálneho vrátenia. Žalobkyňa poukázala aj na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 5Co/297/2017, 5Co/311/2017, 5Co/250/2017, 5Co/372/2017, 5Co/414/2017 a 5Co/339/2017, ktorými bol priznaný nárok na zmluvný úrok po predčasnom zosplatnení úveru. Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 8Co/138/2017 má veriteľ v prípade omeškania popri úrokoch z omeškania, právo i na dohodnuté úroky z úveru, pričom tieto možno súbežne požadovať aj s úrokmi z omeškania po splatnosti celého dlhu. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo/212/2014 pre posúdenie primeranosti výšky úrokového zaťaženia nemožno obidve sadzby úrokov sčítať a zákonné úroky z omeškania nenahradzujú od splatnosti pohľadávky úroky, ktoré si strany dojednali. Návrh zákona z roku 2013, ktorým sa mal meniť a dopĺňať Občiansky zákonník (v znení, že úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565) nebol prijatý. Uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 476/2012 sa nevyjadruje k úrokom po zosplatnení. Žalobkyňa poukázala aj na nesprávnosť rozhodovania o náhrade trov konania, keďže pri určovaní hodnoty sporu súd prvej inštancie neprihliadal len na žalovanú istinu. Ak sú úroky len príslušenstvom pohľadávky, pri posudzovaní miery úspechu sa na ne neprihliada (rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 10Copr/2/2016, uznesenie NS SR, sp. zn. 6Obo/243/2007

a rozhodnutie Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 12Co/145/2017). Úspech žalobkyne v danom spore mal preto predstavovať 100 %.

3. Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadрила.

4. Odvolací súd podľa § 34 CSP po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

5. Z odvolania žalobkyne vyplývala nesúhlasná argumentácia voči právnomu posúdeniu jej nároku na zaplatenie zmluvného úroku po predčasnom zosplatnení úveru.

6. V rozhodovacej praxi odvolacích súdov bol nesúlady pri riešení otázky možného priznania zmluvných úrokov po predčasnom zosplatnení úveru. Kumulácia zmluvných úrokov a úrokov z omeškania po zosplatnení spotrebiteľskej úverovej zmluvy, bola tiež predmetom odbornej diskusie, keďže jednoznačné legislatívne riešenie absentuje. Z ustanovenia § 497 a § 502 ods. 1 ObZ vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná (uvedené odznelo v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/42/2020 zo dňa 16. júna 2020).

7. Za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávané Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1.1.1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikatórne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia Najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. (porov. R 71/2018).

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 1/2021, č. 5 (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. júna 2020 sp. zn. 5Cdo/42/2020) konštatoval, že pri spotrebiteľských úveroch je jednou z náležitostí, ktoré musí zmluva obsahovať, uvedenie doby trvania zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. d/ ZoSÚ). To znamená, že doba trvania zmluvy pri jej vzniku je časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave úverovej zmluvy absentuje explicitná úprava konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov. V § 502 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka je uvedené len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov. Zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, či zákona o spotrebiteľských úveroch, nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k zosplatneniu dlhu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinnosti profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Zosplatnenie je pritom inštitút slúžiaci ochrane veriteľa. Ten však peňažné prostriedky nemá ale patrí mu za ne dohodnutá odmena. Záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, pretože dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškание k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania.

9. Najvyšší soud Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/42/2020 dálej argumentoval, že pre spotrebiteľa je nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny, jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, to znamená že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednaní, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z toho dôvodu dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods. 1 O. z. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednaní nezhorší, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda. Jeho právo zostáva zachované, po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí 5Cdo/42/2020 dospel preto k záveru, že po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Odvolacia námietka žalobkyne o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie bola tak dôvodná.

11. Podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej (ktorým nepriznal veriteľovi zmluvné úroky z úveru vo výške 17,30 % ročne zo sumy 4992,50 eur od 4.4.2012 do zaplatenia) a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keďže odvolacie konanie nenahrádza konanie pred súdom prvej inštancie.

12. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, vychádzajúc z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (publikované rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. júna 2020 sp. zn. 5Cdo/42/2020), ako aj relevantnej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, na základe vykonaného dokazovania posúdiť nárok žalobkyne na zaplatenie zmluvných úrokov po zosplatení úveru (popri úrokoch z omeškania). Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/42/2020 dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Po vykonanom dokazovaní preukázaný skutkový stav súd prvej inštancie podriadi pod relevantnú právnu úpravu, v zmysle vyššie uvedenej ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa záverov ktorej je dlžník povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov (§ 502 ods. 1 ObZ) a konečný okamih povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov by mal zodpovedať dohode zmluvných strán o zmluvnom úroku pri riadnom plnení povinnosti dlžníka, zaplatiť tento zmluvný úrok ako cenu peňazí.

13. Podľa § 220 ods. 2 CSP súd prvej inštancie v písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia uvedie ako posúdiť podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil a vec právne posúdiť. Súd prvej inštancie bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočne a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania.

14. Svoj právny záver zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a účastníkom konania, dá odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (porov. rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

15. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci. V súvislosti s odvolacou námietkou žalobkyne je potrebné uviesť, že procesný úspech žalujúcej strany v časti týkajúcej sa celej žalovanej pohľadávky a jej neúspech iba v príslušenstve žalovanej pohľadávky, v úrokoch z omeškania, nemožno v odôvodnených prípadoch (pri rozhodovaní o náhrade trov konania) považovať za „neúspech v pomerne nepatrnej časti“, ale za „čiastočný úspech“ (porov. NS SR sp. zn. 1MCdo 1/2004).

16. Uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.